

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Lerna Malorum Omnium; Sive Gravitas, Et Damna Peccati Mortalis

Arias, Francisco

Monachii, 1648

Cap. XXXI. Per peccatum mortale hæreditatem cœli, & ius, ac titulum,
quem iusti ad illam habent, amitti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46756](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46756)

Per peccatum mortale hereditatem cæli,
& ius, ac titulum, quem iusti ad il-
lam habent, amitti.

C A P. XXXI.

Ingens Dei donum est, hîc in terrâ
Magnitudinem, suavitatemque bo-
norum cæli cognoscere, ac sentire;
quia hinc nascitur contemptus om-
nium temporalium bonorû, quæ cum
illis comparata nō habent esse; vt hinc
quoque nascitur amor Dei, qui ad tam
alta bona creavit nos, atque redemit.
Indidem fit, vt agnoscat, sentiatur-
que gravitas, ac damnum peccati mor-
talis, quod tanto nos bono priuat. Hoc
significauit Deus in spiritali sensu,
quando Iobo dixit: *a Quis enarrabit
calorum rationem, & concentum cæli quis
dormire faciet.* Enarrare Deum quibus-
dam rationem calorum, ijsque diuino
lumine manifestare ineffabilem pul-
chritudinem, & harmoniam domûs
Dei, altitudinem glorię, abundantiam,
sua-

a Iob 38. 37.

suauitatemque cælestium bonorum, & facere dormire concentum cæli, est, negare hoc donum, ac fauorem alijs, in quorum cordibus non resonat dulcissima cælestis aulae Musica, nec paradisi gaudia sentiuntur. *a* Ita Sanctus Gregorius, *enarratur*, inquit, *à Domino secreti ratio, & tamen concentu cæli dormire permittitur, quia & alijs per inspirationem superna retributionis scientia panditur, & alijs, quæ sit interne laudis, quam beati Deo dicunt, suauitas, occultiatur.*

Inter rationes, quæ nobis bonorum cælestium magnitudinē manifestant, primaria est, videre, quid Christus ad communicanda nobis hæc bona fecerit, laborarit, ac passus sit. Siquis homo prudens aliquam rem emat, id operam dat, vt res empta æqualitatem, & proportionem quandam cum pretio, quod pro illâ soluit, habeat. Quare si quem patrem familias, virum admodum intelligentem, scires centum

a D. Greg. l. 30. mor. 6. 9.

tum aureorum millia pro aliquâ possessione in filij sui gratiam expendisse, ac præter huius pretij solutionem, ad acquirendam illam multùm laborasse, sudasseque, ex hoc solo colligeres possessionem oportuisse perinsignem, summæque utilitatis esse. Si igitur scimus, **I E S U M** Christum Dominum nostrum, cum sit infinita sapientia, & infinita prudentia, ad hæreditatem cæli nobis emendam, acquirendam, communicandamque, suum sanguinem & vitam suam dedisse, ærumnas, ac labores gravissimos exantlassè, & tormenta, pœnas, amaritudinesque incomparabiles per triginta tres annos passum esse, id quod fuit pro eâ pretium pluribus modis infinitum expendere, siquidem quælibet pœna, quam patiebatur, & quilibet labor, quem suscipiebat, infiniti meriti erat; sequitur, hæreditatē cæli, & patrimonium illud beatitudinis, rem altissimā, & immensī valoris, atque utilitatis esse, adeò ut excedat, quidquid dici potest,

cura

cū steterit pretio infinito. Præterea natura ipsa, & qualitas bonorū, in quibus gloria consistit, eius magnitudinem, suauitatem, lætitiā, pulchritudinem, quæ manifestat. Quantum erit bonum, & quā ingens gaudium, clarè videre diuinitatem Dei, videre vnā essentiam diuinā in tribus Personis, & tres Personas vnus, eiusdemque diuinæ naturæ? videre in singulis tribus Personis totam Dei perfectionem, videre, quomodo Pater ab æterno generet Filium, communicans ei suam Diuinitatem, & quomodo Pater, & Filius spirant, ac producant Spiritum S. eique tanquam vnum æternum principium eandem suam diuinā essentiam communicent: videre, & frui bono infinito, quod est totum amabile, & totum plenum gloriā, gaudio, & ineffabilibus voluptatibus, quodq; est infinitæ pulchritudinis, bonitatis, sapientiæ, potentia, & suauitatis? Quā honorificum, dulce, & gratum bonum erit, inuitari ab ipsomet Deo, sedere cum ipso
in

in eadem mensâ , iisdemque vesci cibis , qui sunt diuinitas eius , & diuinæ perfectiones ? Hic est primarius istius conuiuij cibus, Deus, infinita dulcedo; & vesci eo est intueri eum facie ad faciem , incorporare , intra viscera recipere , vnireque sibi eum perfectissimo amore , & frui eo cum immenso gaudio, & possidere eum æternâ, pacificâque possessione. Quale erit, videre in hoc conuiuij, quomodo ipse Filius Dei, splendor Patris, imago substantiæ eius, creator, & conseruator omnium rerum, de mensâ surgat, conuiuas suos visitet, hilari, & iucundo vultu eos aspiciat, manu propriâ cibos mensæ suæ illis præbeat, eosdem ineffabiliter demulceat, ac recreet, & infinitâ suauitate repleat; quemadmodum ipse Dominus in Euangelio significauit, dicens : *a Beati serui illi, quos cum venerit ad eos Dominus tempore mortis ipsorum, inuenerit in bonâ vitâ vigilantes : Amen dico vobis, quod praeinget se ad*
dan-

a Luc. 12. 37.

dandum eis gloriæ præmium, quod
 merentur, & faciet illos discumbere, ac
 perpetuam quietem capere, & cum
 amore omnes transiens, visitansque, *mi-*
nistrabit illis abundanter omnia bona,
 quæ ad ipsius beatitudinem spectant.
 Quàm ineffabile bonum erit, frui socie-
 tate bonorum tam gloriosâ, tam plenâ
 ardentissimæ charitatis, ubi sunt tot
 Angelici spiritus, quorum non est nu-
 merus, tot Patriarchæ, & Prophetæ,
 tot Apostoli, & Discipuli, tot Marty-
 res, & Confessores, tot Doctores, tot
 purissimæ Virgines, tot item, qui per
 pœnitentiam in cælum admissi sunt,
 omnes tam sapientes, tam pulchri, tam
 gaudio, animique iucunditate pleni,
 tanto insuper amore inter sese conne-
 xi, unitique, ut bonum omnium quilibet
 habeat pro suo, & gloriam cuiuslibet
 omnes suam gloriam ducant, cum in
 omnibus non nisi unum velle sit, una-
 que voluntas, quæ est voluntas Dei.
 Tunc perfecte implebitur, quod dicit
 Apostolus, *Deum omnia fore in omni-*
bus.

bu. a Nunc in quibusdam Deus est
salus, in alijs fortitudo, in alijs conso-
lacio, in alijs patientia, in alijs gloria;
quibusdam implet vnum desiderium,
alijs aliud. Tunc erit in omnibus iu-
stis, & beatis complementum omnium
desideriorum ipsorum: tunc in eo in-
venient omnia, quæ amant, & deside-
rant; omnibus erit salus, gaudium, for-
titudo, & beatitudo, in quâ collecta,
vnitaque sunt bona vniuersa. Hæc sunt
propria hominis bona, quæ ei à nemi-
ne possunt tolli, nec ipse potest amit-
tere, quæque in æternum est possessu-
rus. Hæc sunt illa bona, quæ totaliter
satiant, pleneque satisfaciunt, in quibus
impletur, quod David dicit: *b Replebi-
mur, Domine, penitusque satiabimur,
cum fruemur bonis celestis domus tua.*
Tanta horum bonorum dignitas, & va-
lor est, vt si ad ea acquirenda (quem-
admodum Sanctus Augustinus ait) *opor-
teret multis annis omnia inferni tormen-
ta tolerare, dignissimum esset illa pati.* &

Et

a 1. Cor. 15, 28, b Ps. 64 5. c D. Aug. in med.

Et est tanta huius gloriæ suauitas, atque dulcedo, vt si vnica eius guttula (sicuti quædam Sancta, probè, quid amor Dei possit, experta dicit ^a) in infernum caderet, eum conuerteret in Paradisum; quia amor, qui est in gloriâ tolleretur ab omnibus damnatis contradictionem, quam aduersus Deum habent, faceretque, vt Deum amarent, & gaudiû ex illa, omnia ipsis tormenta auferret, & ingenti omnes lætitiâ, iucunditateque perfunderet. Iam cura tanta hæreditatis cæli opulentia, ac pulchritudo, tantaque bonorum æternorum magnitudo, & suauitas sit, certum est, eam omnem per vnicum peccatum mortale in perpetuum amitti. Adeoque si quis homo iustus totâ vitâ suâ laborâisset in colligendis bonis operibus, ac meritis, vt intraret in cælum ad æternam gloriam possidendam, & comitteret vnicum peccatum mortale, amitteret totum suum ius ac titulum ad gloriam, & si in eo momento

^a Catharina Genuensis.

vitam suam finiret, introitus cæli ei in æternum negaretur. *a* Estque tantum malum hæc amissio, vt (quemadmodum Ioannes Rusbrochius dicit) tametsi pœna Tartaræ sunt immensæ, tamen omnes modicæ, & quasi parua sint, sicut ad æternam diuinæ visionis priuationem, & carentiam conferantur. Iterum dico: tantum hoc malum est, vt cetera omnia cum ipso comparata, verè perexigua sint. Ita testatur S. Chrysostomus, dicens: *b* Quibus poterit verbis gloria, quam expectamus, magnitudo explicari? Ne quispiam mihi gehennam commemorauerit, siquidem eiusmodi gloria casum subire, & gehennâ longè sit grauius, eademque abesse quouis supplicio deterius. Et alibi ait, illius gloria amissionem infinitis gehennis amariorum esse. O quantum malum est peccatum mortale, per quod vno momento tantum bonum amittitur! ô quàm incomparabile

a Rusbroch. epist. 1. *b* D. Chr tom. 5. serm. de misericordiâ. Et homil. 48. ad popul.

bile damnus importat animæ, quip-
 quam aspectu Dei in perpetuum per-
 uat! ô quanta stultitia est, propter ve-
 luptatem aliquam, gustumue terreni
 adire tam euidentis periculum amitten-
 di hoc infinitum bonum, quam illud
 est, quod homo peccator adit! Esau
 maior filius Isaac, & hæres primoge-
 nituræ eius, veniens de agro famelicus
 vidit fratrem suum Iacob habentem
 manu scutellam lentis, seu alterius
 milis edulij, rogauitque eum, vt de e-
 sibi daret. Cui Iacob dixit: *a. Veni
 mihi primogenita tua. Vendidit ergo
 ea, ratus rem effectum minimè habita-
 ram; & cum comedisset, bibissetque,
 ait Scriptura, ipsam abijisse, parua pen-
 dentem, quod primogenita vendidit.*
 Quando postea Isaac moriturus, iam
 que tempus benedictionem Esau, tam
 quam primogenito, dandi erat, venit
 Iacob Dei instinctu, matrisque com-
 plio, & tulit à patre benedictionem pri-
 mogeniti. Sub hæc Esau comparatur

a. Genes. 25. 33.

& quamvis fletet, *magnòq; clamore ir-
rugiret*, non potuit à patre benedictio-
nem primogeniti obtinere, adeoque
primogeniturâ, & hæreditate maioris
filij excidit. Hoc Christiano, cum pec-
catum mortale facit, contingit. Dum
est in gratiâ, Dei filius, hæresq; glo-
riæ ipsius est: Sed incessit eum appeti-
tus, ac desiderium voluptatis alicuius,
bonique temporalis, quod sine mor-
tali peccato obtineri non potest. Ac
tametsi Deus ex vnâ parte ipsum mo-
net, ne huiusmodi peccato consentiat,
quòd consentiendo suam amicitiam,
gloriamq; amissurus sit, ex alterâ ta-
men parte Diabolus ei persuadet, vt
consentiat, neque timeat, quod licet
tunc ius ad gloriam perdat, cum tem-
pore poenitentiam acturus, illudq; re-
cuperaturus sit. Sic homo Diabolo
paret, nec malum, quod fecit, aestimat,
putans minas non habituras effectum.
Sed venit tempus mortis, quo hæredi-
tatem gloriæ aditurus erat, si in gratiâ
perseuerâset, & iusto Dei iudicio mo-

Q 2

ritur

ritur in peccato mortali, quod fecit
 iubeturque exhaeres cæli esse, & ad
 supplicia æterna condemnatur. Ac li-
 cet gemat, fleat, irrugiatque non pro-
 pterea, quod Deum offenderit, sed pro-
 pter suum damnum, tamen nihil quic-
 quam ei prodest, nam æternum à cælo
 excludendus, nunquam amissam glo-
 riam recuperare poterit. Hoc est, quod
 peccator, quando committit mortale
 peccatum, facit. Patrimonium cæle-
 ste, hæreditatem æternæ vitæ compa-
 ratæ passione, mortemque Filij Dei, &
 ad quam ipse, tanquam filius, dum in
 Dei gratiâ erat, ius habebat, vendit, &
 permutat temporali bono, vilissimâ-
 que delectatione, & sic illam in perpe-
 tuum amittit, impleturque in eo, quod
 dicit David de antiquis Israëlitis, &
pro nihilo habuisse illos terram desidera-
bilem. & amabilem, quæ Terra pro-
missionis erat; ideoque amiserunt eam,
 quia parvi illam estimantes, noluerunt
 laborare pro eâ, nec ad obtinendam
 illam

2 Psal. 105. 24.

illam pugnare. Et si exiguam terræ
portionem lacte, & melle manantem
parui pendere, nec eam velle labore,
parere, tanta fuit culpa, tantâque il-
lam pœnâ Deus vltus est, quanta fuit,
iplos *in deserto prosternere*, & eiusdem
terræ promissæ ingressum eis denega-
re; quanta culpa erit, parui regnum
cælorum, æternamque beatitudinem
facere, nec pro hac contra vitia pu-
gnare, & in virtutum exercitio elabo-
rare velle, sed tentationi dedere se,
mortaliq; peccato consentire? Quàm
erit iusta Dei in illos, qui sic ipsum of-
fendunt, pœna, occidere eos in pec-
cato mortali, & introitum in gloriam
suam eis in perpetuum negare; prout
per Isaiam minatus est, dicentem de
homine impio: *a In terrâ Sanctorum,*
quæ est Ecclesia, iniqua gessit; & idcir-
co non videbit gloriam Domini. Timea-
mus vehementer peccatum mortale,
quod tantū importat damnum, quan-
tum est, à cælo in perpetuum eum, qui

Q3

ipsi

a Isa. 26, 10.

ipſi conſentit, proſcribere. Exequamur integrè diuina mandata, quando ſolis eorum executoribus cæli aditus promittitur, quemadmodum affirmat Chriſtus, dicens: *a Non omnis, qui in me credens, meque conſitens, dicit: Domine, Domine, intrabit in regnum cælorum: ſed qui præter fidem, facit voluntatem Patris mei, qui in cælis eſt, ipſe intrabit in regnum cælorum.*

a Matth. 7. 21.

Declarantur fauores, & auxilia, que nobis dant boni Angeli: Et quomodo ea per peccatum mortale amittantur.

C A P. XXXII.

OMninò magnum, ac perilluſtre Dei beneficium eſt, quod nobis Angelos cæli dedit, qui nos comitantur, atque cuſtodiant. Cum enim Angeli, quoad naturam ſuam, ſint creature nobiliſſimæ, & mirabilis potentie ſapientie, ac pulchritudinis, omnium